

krat, _____ prilog.

Poštnina plačana v gotovini Številka 2 Din

Roman

Naročnina: 1 mesec 8 Din,
 1/4 leta 20 Din, 1/2 leta 40 Din,
 vse leto 80 Din. — Račun
 poštno hranilnice v Ljubljani
 št. 15.393. — Dopisi: „Ro-
 man“, Ljubljana, Breg 10-12

Tednik za vse / Izhaja ob sobotah / Ljubljana, 21. VI. 1930 Leto II. - Štev. 25

SIROTA Z MILIJONI

Roman v 4 knjigah

Francoski napisal Jules Mary. Poslovenil B. R.

Prva knjiga

LJUBEZEN IN DENAR

Laguyane je odnesel nazavestno dekle v hišo, eden obeh laži-stražnikov pa je pograbil bič in udaril po konjih, da sta poskočila in zdirjala. Ker je bil mrtvec naslonjen na steno voza, ni padel.

Čudna, grozna je bila ta vožnja po Parizu. Konja sta drvela po ulicah in se nista hotela ustaviti. Ljudje, ki so videli to čudno vprego, so se smejali.

„Dolgo si je moral gasiti žejo to noč,“ so rekli nekateri, misleč, da je voznik pijan. Siméon se je bil umirajoč krčevito oprijel povodca in ga ni spustil.

Bilo je še zgodaj zjutraj in ulice prazne. V ulici Dunkerque pa je nenadoma prihitel izza ovinka avto in z blatnikom oplazil voz, da se je zazibal. Šofer je zaklel in hotel nepredvidnega voznika ozmerjati, toda beseda mu je zastala v grlu.

Mrtvec je bil izgubil ravnotežje in se zvalil na tla. Suknja mu je zdrknila z ramen in pokazalo se je bodalo, ki je tičalo v vratu.

Ko je Alice še ležala v nezavesti, so se odprla skrita vrata in v sobo je stopil marki Norbert d'Argental. Obraz mu je sijal od veselja.

Brez besed je gledal Alice, kakor bi se radoval nad tem, da je brez zavesti.

„Mislil sem, da si zame izgubljena,“ je zamrmral. „Našel sem te in zdaj si moja!“

Alice je odprla oči. Izprva Norberta ni spoznala, potem pa je vzdrhtela. Iz oči ji je sijala brezmejna groza.

„Vi... vi...“ je zajecljala in se stisnila v kot.

„Da, jaz, Alice,“ se je zmagoslavno nasmehnil Norbert in v njegovih besedah je bilo toliko skritega poroga, da jo je zazebló v srce. „To pot mi ne uidete. Sam vas bom stražil, dokler ne postanete moja žena.“

„Nikdar,“ je kriknila. „Povedala sem vam že, da vas preziram, da vas mrzim... in da rajši umrem, kakor bi nosila vaše ime.“

„Vem,“ je potrdil marki. Alice je bila v tem trenutku strahu in srda tako lepa, da kar ni mogel odtrgati oči od nje. „Dobro vem, da me mrzite in da mi nočete postati žena... Ljubim vas, Alice,“ je povzel nato. „Ko ste bili izginili, sem mislil, da mi je umreti...“

„Zakaj lažete?“ je vzkipela. „Mojega premoženja se vam hoče, ha, ha! Prestanite s komedijo, saj veste, da vse vem. Sami ste se izdali, ko ste mi odkrili, da sem bogata.“

„Motite se, Alice... Ljubim vas!...“

„Pustimo to,“ je nestrpno odmahnila, „vaše sovraštvo bi mi bilo ljubše.“

„Nocoj odidem iz Pariza in vi pojdete z menoj!“

„Kam?“ se je vznemirila Alice.

„Na moj grad Bois-Tordu, kjer se v nekaj tednih poročiva.“

Alice je mrzlo izpreletelo.

„Priateljje imam,“ se je skušala narediti pogumno, a glas jo je izdal. „Priateljje, ki me bodo branili!“

„Murada?“

„Da, in še druge.“

„Poslušajte, Alice! Ne delajte neumnosti! Na mojem gradu vas čaka oče.“

„Oče?“

„Da! In on bo dal dovoljenje za poroko. Prepričan je, da iščem njegovo izginulo hčer. Ko vas vidi...“

„Ali ne ve resnice?“

„Ne, vse sem mu prikriil. Tudi vi boste molčali. Kajti tisti trenutek, ko vaš oče zve resnico, bo mrtev.“

Vztrepetala je.

Norbertov glas je bil tako mrzel, da jo je groza obšla.

„Pri prvi besedi, ki bi me izdala, ga ubijem — pri prvi besedi, ki jo čuje iz vaših ust. Vaš oče je že obsojen. Stražita ga dva moža, ki ga nikdar ne spustita izpred oči. Ali vam je dovolj?“

Alice ni odgovorila.

„Pripravite se na pot!“

Molče je šla za njim. Na ulici je vrvelo ljudi, a nihče se ni zmenil zanju. Tudi stražnik je bil v bližini. Samo en klic, pa bi bila rešena.

Toda Norbert se je sklonil k njej.

„Mislite na moje besede!“ ji je siknil na uho.

„V obupu se je vgrizla v ustnico, da ji je zakrvavela.“

Devetnajsto poglavje

SREČANJE Z OČETOM

Grad Bois-Tordu stoji na samoti, daleč od ljudi. Vse okoli je obdan z gozdovi.

Od dne, ko se je naša povest začela, se je grad popolnoma izpremenil. Ni bil več ogromna razvalina, kjer razen lastovk nihče ni domoval. Bil je ves nov, prazničen kakor mlada nevesta, ki čaka na ženina.

Markija je sprejel na postaji njegov razkošni avto.

Jutro je bilo hladno. Solnce, ki je pravkar vstalo, je razgnalo meglo, da se je nalik belemu pajčolanu lovila med drevjem in izginjala v višave.

Pot, kjer je vozil avto, je bila zapuščena in divja. Vila se je zdaj po globokih soteskah, zdaj po strmih klancih. Alice je občutila to samotnost. Dokler je bila v Parizu, bi bila morda še našla koga, ki bi se zanjo zavzel, a tu? Kdo naj jo išče v tej samoti, polnih neznanih potov?

Avto je že davno krenil z glavne ceste in zavil na bližnjico, ki se je izgubljala med drevjem. Alice je drhtela; gozd se je raztezal v nedoglednost in nikjer mu ni bilo konca.

Nenadoma pa je postalo svetleje in malo nato je avto že brzel po dolgem travniku. Alice je zagledala grad.

Tedaj je marki pokazal na moža, ki je stal ob potoku pod gradom.

„Poglejte, Alice, vaš oče!“

„Oče!“ je vzkliknila Alice in sklenila roke. Za trenutek je pozabila nase. Sklonila se je iz avtomobila, da bi ga bolje videla.

„Kaj dela?“

„Ribe lovi.“

Vzdrhtela je. Ali je oče vedel, v kakšni nevarnosti je?

Takrat se je starec obrnil in zagledal voz. Spoznal je Alice in počasi stopil proti avtu.

Alice je odprla vratca voza in se mu vrgla v naročje.

„Oče, moj oče...“ je zaihtela.

Tudi njemu so prišle solze v oči, a od veselja, da jo je spet našel.

„Ubogo moje dete,“ je zajeceljal, „zdaj si pri meni... Rešena si... Če bi vedela, koliko sem pretrpel...“

Alice mu je z globokim sočutjem stisnila roko.

Šli so v grad. Alice se je obesila očetu za ramo.

„Kaj ti je, Alice?“

„N—ič. Glava me hoče boleti.“

Norbert se je sklonil k njej. „Pomnite moje besede!“ Potem se je obrnil k Bertari.

„Poglejte, če je Alicina postelja pripravljena! Med tem popeljem vašo hčer v obednico.“

Starec je ubogal. Ko ga ni več bilo, je Norbert poklical dva moža, ki sta stala v bližini.

„Ponovita pred gospodično, kaj sem vama naročil.“

„Da nadzirava starega Bertaro.“

„In če pobegne?“

„... ga ubijeva.“

„In če kaj zasumi?“

„... ga ubijeva.“

„In če se bo preveč razgovarjal s svojo hčerjo?“

„... ga ubijeva.“

„Če bo gospodična Alice skušala pobegniti, če se vama bo upirala?“

„... ubijeva njenega očeta.“

Tedaj so se odprla vrata in iz veže je stopil stari Bertara.

Norbert je moža odslovil.

„Gospod Bertara!“ je rekel nato, „gospodična Alice bo nocoj najbrže pretrudna, da bi vam povedala, kaj je pretrpela v jetništvu. Gotovo ste opazili, da se je zelo izpremenila. Tudi njeno srce...“

Premolknil je. Nato pa je odločno povzel: „Gospod Bertara! Še zmeraj ljubim Alice in... tudi ona me ljubi. Ali mi jo daste za ženo?“

Dvajseto poglavje

OČE IN HČI

Alice je dvignila roko, kakor bi se hotela ubraniti strašne prikazni.

„Vse morate vedeti, gospod Bertara,“ je resno nadaljeval marki. „Nihče vam še ni povedal, da ste dedič po svojem bratu, ki je pred tridesetimi ali štiridesetimi leti odpotoval v Ameriko. Zadnja leta je preživel v Carigradu, kjer je tudi umrl. Njegovo premoženje je bajno in vse je zapustil vam, tako da se Alice ne bo treba več preživljati z delom. Moje imetje je sicer veliko, toda še zdaleka ne tolikšno kakor njeno. V zameno ji dam nekaj drugega, svoje ime, ki je eno najbolj znanih v Franciji. Oprostite, da sem vam doslej prikrival resnico. Zdaj pa vi svoje povejte, gospod Bertara.“

Starec je brez besed strmел zdaj v Alice zdaj v Norberta. Mislil je, da sanja.

„Alice, ali je resnica? Ali sva res bogata?“
„Res, oče.“

„Gospod Norbert,“ se je Bertara nato obrnil k markiju, „naj vas imenujem s tem imenom. Ljubili ste mojo hčer, ko je bila še revna. Prosili ste za njeno roko in jaz sem ji rekel, naj sama odloči. Tudi zdaj ostanem pri svoji besedi. Njena volja naj bo moja. Alice, odgovori gospodu Norbertu!“

Alice pa je molčala, kakor bi ji neznana sila stiskala grlo. Bila je žrtev zločina, ki pa ga ni smela izdati.

„Alice,“ je rekel Norbert s prisiljeno neznostjo, „Alice, zakaj ne govorite?“

„Govori, otrok,“ je poprosil oče. „Govori, kakor ti vleva srce. Česa se bojiš?“

„Alice,“ je ponovil marki, to pot že odločneje. „Alice, zakaj ne odgovorite?“

Segel je v žep in Alice je v svojo brezmejno grozo čula, kako je napel petelin.

„Da, vaša žena bom...“ je rekla, a tako tiho, da se je moral skloniti k njej, če je hotel razumeti njene besede.

Omotica se je je pollaščala. Če je ne bi bil prestregel, bi se bila zgrudila.

Posadil jo je na klop in odšel.

Oče in hči sta ostala sama. Stari Bertara je bil ves srečen, da se mu ne bo treba več bati gladu, Alice pa si je grizla ustnice, da ni izbruhnila v jok.

Starec jo je začudeno pogledal.

„Kaj ti je, Alice?“

„Nič, oče.“

„Povej mi, ali ga imaš res rada?“

„Da... res...“ je z muko spravila iz sebe. Obraz ji je gorel od vročice in ustnice so ji drhtele.

„Nu, potem pa res ni hudega,“ je menil starec. „Če se ljubita, se ti ni treba tako žalostno držati. V nekaj tednih boš njegova žena. Zdaj pa povej, kjé si bila doslej.“

To je bilo zanjo nova muka. Morala si je nekaj pametnega izmisliti. Dvajsetkrat najmanj ji je med pripovedovanjem hotelo udariti na dan: Ali ne vidiš, da lažem, da moram lagati? Niti besedica ni resnična. Ne ljubim Norberta, še več, zaničujem ga iz dna srca. Če sem pristala na poroko, sem storila zato, da sem ti otela življenje...

Ko je Alice povedala, da so jo zločinci ugrabili zaradi njenega premoženja in kako jo je potem Norbert rešil, ji je starec rekel:

„Ljubi ga, otrok; življenje je tvegal, da te reši. Ne pozabi tega!“

Pograbila ga je za roko in jo krčevito stisnila.

„Ne, oče, nikdar ne pozabim,“ je nemočno šepnila in se zgrudila.

Enaindvajseto poglavje

BREZ NADE

Marki ni izgubljal časa. Čez nekaj dni so bile priprave za poroko že v teku.

Alice se je bala, da ne zblazni, in časih, v trenutkih najhujšega obupa, si je dejala, da bi to bilo še najbolje, ker se drugače ne reši sramote.

Tri ali štiri dni po prihodu na Bois-Tordu jo je marki povabil v salon. Tam je sedel nekdo, ki ga ni poznala.

„Krojač iz Pariza,“ je rekel Norbert. „Prinesel vam je nekaj oblek. Ali bi jih pomerili, Alice?“

„Pustite me,“ je vzkliknila z brezdanjim prezirom. „Ne grem. Ne maram vas videti.“

„Navadili se me boste morali, Alice, saj naju je usoda združila. Preden bo štirinajst dni, boste moja žena.“

„Vsak dan vas bolj ljubim,“ je vroče nadaljeval, „ker ste najlepša in najokrutnejša žena, kar sem jih videl. Ta ljubezen me je gnala v zločin...“

Glas se mu je bil čisto izpremenil. Skoraj proseče so bile njegove poslednje besede. Zdrknul je na tla in pokleknil pred njo.

„Uslišite me, Alice...“

Toda ona je bila neizprosna.

„Nikdar vas ne bom ljubila, nikdar!“

„Ne recite tega, Alice, sicer še zblaznim. Čas izbriše vse spomine... pozabili boste...“

„Ne,“ je rekla odločno. „Čas bo samo povečal moje sovraštvo. Nikar se ne vdajajte varljivim nadam — nikoli ne pozabim, kaj je bilo!“

Norbert jo je poslušal s pobešeno glavo. Zdajci pa ji je pogledal v oči. Bil je tako razburjen, da se je komaj premagal. Stopil je k vratom in se prepričal, da nihče ne prisluškuje.

„Ali naj vam dokažem, da nisem tak, za kakršnega me imate? Ali naj vam dokažem, da sem hotel seči po vašem premoženju samo iz obupa? Čujte: Pustiva bogastvo, ki je vzrok vsem nesrečam, in pobegniva od tod. Vašega očeta vzameva s seboj in nekje daleč bomo živeli vsi trije, skriti, zadovoljni... srečni... Ali boste potem pozabili?“

„Če spustite očeta, če mi vrnete prostost, bom skušala pozabiti...“

„Ali me boste ljubili?“

„Ne,“ je odločno odkimala. „Nikdar!“

„Pomislite, Alice, da bi me trohica vaše ljubezni osrečila. Ko bi ljubili...“

„Ljubim, a ne vas! Sami veste,“ je mrzlo odvrnila.

„Moj Bog, povsod ta Valentin,“ je bolešno kriknil Norbert. „Ali veste, da bi ga bil zmožen ubiti? En zločin več ali manj, kaj je to?“

„Branil se bo. Močan je.“

Norbert je posmehljivo skomignil z rameni.

Okno na vrt je bilo odprto na stežaj. Z vrta se je čulo škripanje peska. Stari Bertara je čakal na svojo hčer.

„Alice,“ je spet povzel marki, „povedal sem vam že, da bi me odvrnili z zločinske poti, toda niste me ubogali. Ali se ne zavedate, da je vaše in vašega očeta življenje v mojih rokah? Tudi Valentinovo bo kmalu...“

Potegnil je iz žepa revolver in se z njim poigraval.

Bertara je šel pravkar mimo okna in obstal ob gredi. Marki je pomeril nanj.

„Poglejte, da se mi roka prav nič ne trese,“ se je nasmehnil. Bil je res tako miren, kakor bi meril na tarčo. Pridušeno je vzkriknila in zaprla oči.

Starec, ki ni slutil nevarnosti, je počasi odšel. Ko je Alice odprla oči, ga ni bilo več.

Od nekod je priletel kos in sedel na bližnje drevo. Zibal se je na vejah in si požvižgaval.

„Ptičjega petja ne poslušam rad,“ je dejal marki. Pomeril je in sprožil — kos je zakrtilil in padel na tla z zdrobljeno glavo.

Norbert je spravil revolver v žep.

„Dobro premislite moje besede, Alice!“

„Da rešim svojega očeta, sem privolila v zakon z vami, da bi vas ljubila, me ne morete prisiliti. Moje ljubezni ne boste nikdar imeli — samo moje sovraštvo. V vsakem mojem pogledu ga boste čitali, v vsaki moji besedi...“

Njena odločnost mu je vzela pogum. Molče je pogledal v tla. Šele čez dolgo se je toliko opogumil, da je zamrmral:

„Kakor hočete!“

Priklonil se je in šel.

Dva in dvajseto poglavje

V TEŽKIH URAH

Naslednji dnevi so potekali mirno. Marki je poostril nadzorstvo nad Alice in njenim očetom.

Norbert je sklenil praznovati poroko z velikim sijajem. Obred naj bi se bil vršil v domači cerkvi, potem pa bi odšla z Alice na poročno potovanje.

Stari Bertara se je odpovedal pravici do dedščine v Alicino korist. Zahteval je in dobil popolno oskrbo pri svoji hčeri in bodočem zetu.

Dan poroke se je bližal. Samo še nekaj dni je ločilo Alice od trenutka, ko bo morala stopiti pred oltar. Zdelo se ji je, da je tisoče milj od sveta, od Pariza. V tej gozdni samoti je mislila na Valentina, nanj, ki je bil tako po-

gumen in vdan, pa tudi na mladega Indijca, ki ji je obljubil svoje varstvo.

Ali jo more še kdo rešiti? Neprestano ji je vstajalo v duši to vprašanje.

Vsi, ki so jo videli, so ji zavidali in se ji klanjali. Kako rada bi bila menjala z njimi!

Norbert ni imel več staršev in je bil poslednji svojega rodu. Po bližnjih gradovih je imel nešteto prijateljev. Ko so zvedeli, da se ženi, so jeli trumoma prihajati na obiske, da vidijo njegovo lepo nevesto.

Pod Norbertovim grozečim pogledom je morala Alice z nasmeškom na obrazu sprejemati čestitke.

Zivela je v neprestani vročici, ki jo je žgala v srce.

Casih jo je oče srečal, zatopljeno v žalostne misli.

„Zdi se mi, Alice, da ti vendarle nekaj manjka,“ je rekel v skrbeh in jo pobožal po lasih.

„Nič ni,“ mu je neprestano zatrjevala.

Marki sicer ni več govoril z njo o ljubezni, toda nikdar se ni ganil od nje.

Prisilil jo je, da se je vozila z njim v bližnje mesto, kjer so jo prebivalci navdušeno pozdravljali. Ona pa je tiho sedela v avtu, le časih se je nemo priklonila. Nikdar ni izpregovorila, niti nasmehnila se ni. Nema bol, ki ji je stiskala dušo, je pustila na njenem obrazu sledove, neki bolesten izraz, ki pa je le še povečal njeno lepoto.

Bertara je vse to slutil. Toda med pripravami za veliko slavnost je imel toliko dela, da ni utegnil biti neprestano pri njej. In vselej kadar jo je našel, jo je vprašal, ali je srečna.

Alici so bile njegove besede oster meč v srce.

Triindvajseto poglavje

VEČER PRED POROKO

Prišel je večer pred poroko.

Dopoldne je bil krasen dan, kakršnih je malo v letu. Proti večeru pa se je vlila ploha in ohladila izsušeno zemljo. Ko je legla noč, je sicer prenehalo deževati, toda v gozdu so še zmeraj padale z drevja debele kaplje.

Ob pozni uri, ko so samo še lovski tatovi na nogah, je bilo v gozdu mirno in tiho, kakor bi vse spalo. Kdor pa bi bil zašel med nizko grmičevje v dnu gozda, bi se bil prepri-

Kalinska

čal, da temu ni tako. V ogljarski koči pri vходу v sotesko je bilo zbranih pet mož. Eden izmed njih je krenil čez goličavo. Pod drevjem vrh strmega obronka je obstal in se skrbno razgledoval na vse strani. Očividno je pazil, da se ne bi priplazil kak nezaheljen opazovalec. Drugi pa so ostali v koči. Noč je bila tako temna, da so se spoznavali le po glasu.

Od dežja so bili vsi premočeni, vrh tega pa je brila ostra burja, da jih je zeblo do kosti.

„Br,“ je zagodrnjal eden izmed njih. „Mraz je. Kaj ko bi zakurili?“

„Ne bi bilo napak,“ se je oglasil drugi iz kota. „Mislim, da imam še nekaj vžigalic.“

V temi so našli nekaj dračja in z združenimi močmi zakurili sredi bajte. Kmalu nato je majhen plamenček osvetlil obraze mož. Bili so sami naši znanci: Murad, Valentin, Trompelet in Trutat. Pefi, Chilpéric, pa je bil na straži.

Kako so bili prišli semkaj? Kdo jim je povedal, kam je Alice izginila?

Umor Siméona je zbudil v Parizu splošno pažnjo. Izkazalo se je, da umorjenec ni bil poklicni voznik.

Pravi lastnik voza se je javil in izpovedal, da sta ga tisto jutro obiskala dva neznanca in

kupila njegov voz in konja. Več ni vedel povedati.

Chilpéric je še tisti dan zvedel, kaj se je zgodilo. Pohitel je v javno mrtvašnico in v mrtvecu spoznal svojega dragega tovariša, ki je z njim preživel toliko veselih in žalostnih ur. Ob pogledu na njegov negibni, od groze spačeni obraz, se je zaklel, da ga maščuje.

Javil je na policijo, da umorjenca pozna. Vendar je zamolčal vse, kar se je tikalo Alice in Murada.

Umor Siméona je bil za Chilpérica najjasnejši dokaz, da je Alice spet v oblasti tistih, ki jim je že enkrat utekla, pa tudi dokaz, da hoče Norbert d'Argental neizprosno nadaljevati boj.

Začel je na lastno pest iskati.

Poznal je njene in svoje sovražnike in bil prepričan, da jih najde. Računal je tudi na slučaj, ki mu je že tolikrat pri iskanju pomagal.

Poslednje dni je bil Trompelet zanemaril svoje posle in hotel pogledati za novim zaslužkom, ker ni maral izrabljati Trutatove gostoljubnosti.

Iskal je povsod, dobil nikjer. Če ga je delodajalec vprašal, kaj zna, mu je odgovoril, da vse, in to je bilo prav toliko kakor nič. Da bi uganjal čarovnije, za to ga ni nihče potreboval.

Nekega jutra je šel žalostno po ulici Lumière mimo mestne hiše desetega okraja, ko je zagledal kopico ljudi, ki so stali pred poslopjem z rokami v žepu. Ogovoril je enega izmed njih:

„Ali tu oddajajo delo? Jaz ga iščem!“

„Tudi jaz,“ mu je odvrnil nagovorjenec. „Počakajte, morda kaj zaslužite.“

„Kako?“

„Na zelo lahek način. Starši pozabijo dostikrat pripeljati priče s seboj, kadar javijo rojstvo svojih otrok. Nu — mi za majhen denar potrdimo, da so res pravi. Časih kane frank, časih desetak, često še kupica vina ali piva, dostikrat tudi nič, kakršne volje je kdo. Saj veste, da je porod časih zaželen, drugič pa ne.“

„Z mnogočim sem se že pečal,“ se je nasmehnil Trompelet, „takega posla pa še nisem imel. Nu, dobro, bom pa še jaz poskusil biti za pričo.“

Stopil je k vratom in čakal, čakal. Dolgočasil se je, toda potrpljenja ni izgubil. Ko ni vedel kaj početi, je začel čitati razglase na uradni deski. Nenadoma pa je kriknil od presenečenja. Naletel je na razglas, ki je javljal, da se v Corbignyju poročita Alice Bertarova in marki Norbert d'Argental.

Kar so mu dale moči, je tekel k Trutatu.

„Trutat,“ je zaklical ves zasopel, „Trutat, pomisli! Alice in Norbert... čez nekaj dni...“

„Kaj blebečeš?“ ga je tovariš nejevoljno prekinil. Da bi se Alice poročila z Norbertom?

„Hudiča!“ je zarobantil. „Kako je do tega prišlo? Ali je Alice pristala?“

„Poiščiva Valentina, potem obvestimo Murada,“ je odločil Trompelet. „Toda hitro, mudi se.“

Pol ure nato sta Valentin in Murad že vedela, kaj je Trompelet odkril, in še isti večer sta se odpeljala proti Corbignyju v spremstvu artistov in Chilpérica.

V Corbignyju so se razgubili. Če so drug drugega srečali, se še pozdravili niso, kakor se ne bi poznali.

Vsak po svoji poti so jo mahnili proti Bois-Torduju. V ogljarski kolibi so se sestali. Tam so ostali nekaj dni in se potikali po grajski okolici. Vsako noč so kovali načrte za odločilni naskok.

Po vaseh v bližini so ljudje govorili samo še o bližajoči se svatbi. Naši znanci so nekajkrat šli v gostilnico na koncu Corbignya, da bi zvedeli vse podrobnosti. Krčmar Gérard jim je pripovedoval kakor je vedel in znal. Pravil jim je, da je bodoča markiza zelo bogata, toda šele nekaj dni, kar je zvedela, da je dedinja mnogih milijonov. Povedati je vedel tudi, da ima mnogo sovražnikov, predvsem nekega Turka, ali kali, ki jo je hotel prisiliti, da ga vzame. Marki, njen ženin, ki jo je že dolgo skrivaj ljubil, pa jo je rešil iz njegovih krempljev. „Da, da,“ je končal krčmar, „kdo bi si mislil, da je v Parizu toliko zlobnih ljudi.“

Valentin, ki so ga morali neprestano opozarjati, naj bo previden, je nekega večera zašel v grajski park in se tam skril.

Že zjutraj je bil na istem mestu in doživel nekaj, kar ga je gnalo v obup. Videl je Alice, kako je slonela ob balkonu ograje in strmela v daljavo. Dasi je bil daleč, jo je vendar spo-

znal — srcę mu je reklo, da je ona. Hotel je pohiteti k njej in ji povedati, da je pomoč blizu, toda zavedal se je, da utegne vsak nepremišljen korak vse pokvariti. Zvečer se je vrnil na isti kraj. Česa se je nadejal? Kaj je hotel? Ali je mislil, da pride Alice sama v park, da bo z njim govorila?

Ko je bil mrak, ko je že padala noč na zemljo, je Valentin zdajci opazil, kako je prihajala Alice počasi po poti iz gradu in krenila proti parku. Ni bila sama. Spremljala sta jo oče in Norbert. Skozi druga grajska vrata pa so istočasno prišli trije možje in ji sledili, pripravljene na vse.

Sla je tik mimo njega, ki je bil skrit za drevesom ob poti. Čisto razločno je videl, kako se je v teh kratkih dneh izpremenila. Zdelo se mu je, da se je postarala najmanj za deset let, in vendar je bila še lepša ko prej.

S težavo se je premagal, da ni planil na Norberta in ga zadavil — kajti to bi pomenilo izgubiti Alice za zmeraj.

Niti za trenutek se v Valentinovi duši ni zbudil dvom, da je morda Alice prostovoljno pristala na poroko z Norbertom. Vse, kar je zdaj videl, mu je jasno pričalo, da je samo jetnica in žrtev okrutnega markija.

Čudil se je le, zakaj ni še poskušala pobegniti, kakor takrat, ko jo je rešil Murad. Isto vprašanje je vznemirjalo tudi Indijca. S kakšnimi zvijačami in grožnjami jo marki drži v svoji oblasti?

Med tem so potekali dnevi in poročni dan je bil pred vrati. Morali so se odločiti.

Vsi poskusi, da bi se sestali z Alice, so bili brezuspešni. Ostalo jim je samo še eno: vdreti v grad in se polastiti Norberta. Če bi imeli njega v rokah, bi bila Alice rešena.

Spet so se zbrali v ogljarski kolibi in dooločili natančen načrt. Prepričani so bili, da v gradu še ne vedo, da so tako blizu. Pet jih je bilo, pet krepkih in odlčenih mož, ki se niso ničesar bali, tudi krvi ne.

Štiriindvajseto poglavje

V VARSTVU NOČI

Murad je ob desetih zvečer odšel s svojimi prijatelji iz ogljarske keče. Deževalo ni več, toda tla so bila razmočena, da se jim je ponekod vdiral do gležnjev. Ko so bili že blizu gradu, so se ustavili. Nihče si ni upal izgovoriti

besedice. Čutili so, da jih čaka hud boj in vsem je bilo tesno pri srcu.

Plazili so se skozi gozd in se bližali goličavi pred grajskim parkom. Paziti so morali na številne žice, ki so bile razpete pri tleh. Na vsaki je bilo pritrjenih nekaj raket za jutrišnji umetni ogenj. Pri najmanjši neprevidnosti, bi se jih bila vžgala cela vrsta.

Trompelet in Trutat sta zavila na levo, da pogledata okrog gradu. Chilpéric pa je krenil proti drevju pred gradom, a za njim sta se plazila Murad in Valentin. Ko so prišli dovolj daleč, so se stisnili v kot in čakali, da se artista vrmeta. To se je tudi kmalu zgodilo.

„Sodim, da vsi spe,“ je šepnil Trompelet. „V nekaj minutah bomo opravili.“

Potem so šli naprej. Ničesar ni bilo čuti, niti pesek jim skoro ni škripal pod nogami.

Obrnili so se k vratom za služinčad, odkoder so mislili vdreti v grad. Chilpéric je imel s seboj težko železno palico. Zataknil jo je pod vrata in prizdignil. Zapah je popustil. Vrata so bila odprta.

Malo na to so stali na grajskem dvorišču.

„Napreji!“ je vzkliknil Murad s pridruženim glasom. „Začnimo!“

Vrata na desno stopnišča niso bila zaklenjena. Valentin jih je hitro odprl, v istem trenutku pa je začul iz parka zategel žvižg.

Tesno jim je bilo pri srcu. Ali ni skriven znak? Odkod prihaja? Kdo ga je dal?

Se krčeviteje so stisnili svoje revolverje.

Izžeta citrona

Angleži ne brez razloga tožijo, da jih davki izžemajo. Naslednja zabavna zgodbica, ki so jo prinesli belgijski listi, se je nedavno tega primerila v Londonu — če ni resnična, je pa mična.

V nekem javnem lokalu se je znan boksar postavjal, da je njegova pest kakor iz železa.

„Dajte mi citrono,“ je rekel, „trikrat jo stisnem, in če spravi potem kdo še kapljico iz nje, mu plačam dobro večerjo.“

S temi besedami je stisnil citrono, kakor je rekel, in jo potem dal drugim gostom, ki se jim vžlic naporom ni posrečilo, iztisniti iz nje niti atoma soka. Tedaj pa je pristopil k boksarju neznan možiček, vzel citrono in glej — dve kapljici sta prilezli na dan.

„Dobili ste,“ je rekel boksar. „Toda povejte mi, kdo ste prav za prav? Kako vam je ime?“

„O,“ je skromno odgovoril junak, „ime je postranska stvar, po poklicu pa sem uradnik na davkariji.“

Branko Sodnik:

Planika

Jutro je bilo. Na planini je še vse spalo. Le Janez je že vstal. Otresel se je sena in se pretegnil. Potem je stopil pred stan, pogledal na hribe in zaukal, da je odmevalo od vseh strani.

„Kam bi šel?“ si je rekel. „Kje bi dobil najlepših planik? Tistih, ki so velike kakor šmarni tolar in še večje. Tistih, ki jih hoče Franca? „Jutri lahko prideš pod noč k meni,“ mi je rekla, „samo planik mi moraš prinesiti, kakoršnih še Jernej ni Meti prinesel.““

Ni dolgo premišljal. Zavil je proti Debelemu vrhu, kjer je bil že tolikrat. Tam so rasle med skalami največje in najlepše. Razen njega ni nihče vedel zanje.

Počasi je šel navkreber. Časih je za trenutek obstal in se ozrl nazaj. Franca je stala pred svojim stanom in mu mahala. Prešerno ji je zavpil: „Najlepših ti prinesem!“ Nasmehnila se mu je in mu odgovorila: „Potem pa le pridi!“

Prišel je pod steno, pljunil v roke in začel plezati. Mišice so mu pokale in kri mu je šla v glavo, toda omagal ni. Ko je posijalo izza hriba solnce, je stal vrh stene in gledal doli podse, kjer se mu je zdelo vse tako majhno. Pri nogah je bilo vse polno planik, toda prave še niso bile. Tiste velike, ki jih je hotela Franca, so bile še visoko nad njim, gori v skalah. Težko je priti tja, toda Franca jih hoče imeti.

„Moram jih dobiti!“ se je zaklel. Spet si je zavihal rokave. Pogledal je na skalo nad sabo. Tam rastejo prave! Ali bo zmagal steno? Ali jo bo?

Skala je bila strma in robata, da si je razpraskal kožo na rokah. Ko je videl, da naravnost ne pride, je zavil v ozko grapo ob strani. Hitro je šlo navzgor.

„Še pet metrov!“ se je razveselil. Odpočiti se je moral, tako ga je zdelala pot. Znoj mu je curkoma tekal po licu.

„Še štiri metre — še tri metre!“ S poslednjimi močmi se je pognal naprej. Še en prijem in rože bodo njegove — tiste, ki jih je Franca hotela. Segel je po njih, kakor da grabi kup cekinov. Izpulil jih je s korenino.

Tedaj pa se mu je odkrušila skala pod nogo in zmanjkalo mu je tal. Čutil je kako pada, pada. Stisnil je rože k sebi.

Zvečer Janeza k Franci ni bilo. Ko so ga drugo jutro šli iskat, so ga našli mrtvega v brezdu. In čudno. Čeprav je treščil ob toliko skal, mu ni razbilo glave. V roki je držal rušo planik in na krvavečih ustnicah mu je igral nasmešek, kakor bi hotel reči:

„Najlepših sem ti prinesel, Franca!“

Anekdote

Ko je bil Rihard Strauss ravnatelj dunajske dvorne opere, je prišel k njemu mlad komponist z rokopisom. Strauss mu je obljubil, da bo rokopis pregledal, in je glasbenika naročil čez nekaj dni.

Novinec je bil točen. Strauss je bil v tem pręgledal partituro in jo docela raztrgal. Sklenil je z uničujočimi besedami: „Najbolje bo, da komponiranje opustite in si izberete spodoben poklic.“

Ves bled in opolekaje se se je mladi umetnik poslovil. Tedaj pa ga je Strauss še enkrat poklical nazaj: „Naj vam ne gre preveč do srca! Prav tako so tudi meni rekli, ko sem predložil svoje prvo delo.“

Zvezda velikega operetnega gledališča se je nedavno tega poročila z nekim bankirjem. „Zelo je srečna,“ je pripovedovala njena tovarišica. „Rekla mi je, da je v sedmih nebesih.“ — „Že mogoče,“ je na to odgovoril tenor, „bila je že šestkrat poročena.“

Sloviti filozof Schopenhauer, ki ni maral žensk, je nekoč zašel v družbo dam in gospodov. Tedaj so ga vprašale neke dame, naj jim pove, kdo je v splošnem pametnejši, moški ali ženske. „Ženske“, je odgovoril filozof, „zakaj one se poroče z moškimi, možje pa — z ženami.“

Vsiljiv Anglež je na vsak način hotel videti Voltaira. Filozof pa je zavpil iz sobe svojemu slugi: „Reci, da sem umrl.“ „Potem bi ga pa rad videl na smrtni postelji,“ odvrne žilavi Anglež. „Povej mu,“ se je srdito zadržal Voltaire, „da me je že hudič vzel.“

Ringelhardt, direktor gledališča v Lipskem, je slovel po svoji neotesanosti. Nekega tenorista je takole nadrl: „Gospod, sicer je res dognana stvar, da imajo tenoristi pravico, da smejo biti strašno neumni, toda, Bog mi je priča, vi to pravico zlorabljate.“

Leksika, umetnostne in svetovne zgodovine vseh založb, na modernejšo svetovno beletristiko (Galsworthy, Jack London, Emil Ludwig, Gorkij, Th. Mann itd.) ter vsa klasična dela kakor tudi strokovno literaturo dobite pod najugodnejšimi pogoji na ugodne mesečne obroke pri

B. Z. RUFFU

zastopniku založbe „Minerva“, Zagreb.

Vse informacije daje „Roman“.

T · I · G · E · R

N A P I S A L M A X B R A N D

Dva in dvajseto poglavje

LAJNA

Tako se je zgodilo, da je Jack šel na ples, ki ga je gospa Hardyjeva priredila na čast Miss Silviji Lestrovi, ki je ta večer prvič stopila v družbo. Gospa Hardyjeva je bila zelo vesela, da se je Jack Lodge še v poslednji minuti odzval vabilu, zakaj pol tucata drugih gostov se je opravičilo, da ne morejo priti, in vse je kazalo, da bo prireditev izgubila domala ves nadejani sijaj. Družabno je bila Silvija na vmesni stopnji, bila je sicer iz zelo dobre rodbine, toda brez tradicije. Denarja je imela dovolj, čeprav ni bilo baš moči govoriti o velikem bogastvu. Bila je zala, a na žalost je imela pretenak vrat, ki so se na njem kite napele, če je naglo okrenila glavo. In pri smehu so se ji usta čez mero razširila. Vse to je njena mati dobro vedela, tako natanko vedela, kakor bi ji bil prerok oznanil, da čaka njeno hčer samo tedaj uspeh na parketu, če jo bo znala z dovolj velikim poudarkom postaviti v družbo.

To nalogo je bila prevzela gospa Hardyjeva, in tudi ona se je popolnoma zavedala nje težkoče; zato je bila v nemajhnem obupu, ko ji je več povablencev z velikim obžalovanjem sporočilo, da ne morejo priti. Toda Jack Lodge ji je rešil večer. Bil je tako dolgo na potovanju in je tako malo hodil na zabave, da je bil ta trenutek res najdragocenejši gost, in to je tudi bil razlog nenavadno prisrčnega smehljaja, ki ga je z njim gospa Hardyjeva sprejela. Pri prvi priliki, ki se ji je ponudila, je poklicala Silvijo Lestrovo na stran.

„Jacka Lodgea posadim zraven vas,“ je rekla. „Gotovo ga še ne poznate?“

Seveda ga ni poznala, vendar je že mnogo čula o njem.

„Pozabite to, kar ste čuli,“ je rekla gospa Hardyjeva. „Jack je velik in resen na oko, vendar je nedolžen kakor otrok. In tega ne prenese, da bi ljudje cirkus uganjali z njim. Ne govorite mu za Boga o njegovih lovskih zgodbah. Kolikor vem, je lov edina stvar, kjer je res doma, in kakor vsi pravi možje ne pre-

nese, da bi ga kdo spoštoval zaradi tega, kar zna.“

„Komično,“ je odgovorila Silvija in široko odprla oči. „Kako to?“

„Ne vem,“ je vzdihnila gospa Hardyjeva, in ker je prav takrat zagledala dva gosta, ki sta prihajala proti njej, je naglo odgovorila: „Bog je ustvaril može, ne jaz!“ in odhitela.

Mala Silvija je bila malce prestrašena, malce zamišljena in hudo dobre volje. Prvič je nocoj doživela, da je celo znamenita gospa Hardyjeva pokazala človeške slabosti; in zdaj je sedela zraven Jacka Lodgea za mizo.

Večerja je gladko minila. Pripravljena je bila v podolgovati visoki obokani dvorani, in orkester je bil, zakrit med zelenjem, nameščen na balkonu v zadnjem koncu dvorane. Razigrane volje je Jack Lodge gledal po omizju. Morje luči je migljalo in se lesketalo v vseh barvnih odtenkih. Nedolžno in milo so se svetila lica dam; nalik iskrecim se kapljicam je bliščalo iz kristalov, ki so zeleno, rumeno in škrlatno odbijali lesket draguljev. Zaprl je oči in pomislil na tangle; in ko jih je spet odprl, je videl, kako se mu je Silvija Lestrova nasmehnila.

Bila je mirne narave; s sramežljivo vnetostjo se je trudila, da bi bila zabavna, pri tem pa je ohranila neko dražestno rezerviranost, pred vsem pa je plesala z očarljivo ljubkostjo. Večer je brzo mineval, vse je plesalo, in Jack ni videl drugega več kakor mladost in vedrost in zdaj pa zdaj v ozadju ostri pogled gospe Hardyjeve ali vesel nasmešek svoje matere. Ti dve dami sta sedeli skupaj in govorili o vsem in ničemer. Bilo je že blizu polnoči, ko je gospa Hardyjeva iznenada prijela drugo za roko.

„Povejte vendar, kaj je danes Jacku?“

„Ker pleše kakor vsi drugi?“

ARHITEKTI!

Nad vse ugodna prilika za izpopolnitev vaše strokovne knjižnice je nabava najboljših enciklopedij vaše stroke. Najugodnejši pogoji: mesečni obroki od 100 Din dalje.

WASMUTH, LEXIKON DER BAUKUNST

1. zvezek je že izšel, ostali v kratkih presledkih.

Vse informacije daje „Roman“.

„Tak pogledjte ga samo trenutek!“ S svojih sedežev sta imela razgled po vsej dvorani. „Ali je presenetljivo dober igralec, ali pa se res imenitno zabava!“

„Dober igralec gotovo ni,“ je zamrmrala gospa Lodgeva.

„Res, na takem glasu ni,“ je pritrdila gospa Hardyjeva, in dami sta se druga drugi nasmehnili, zakaj Jacku so očitali, da je uprav kmečko odkrit, in njegovo zehanje je bilo strah vseh gospodinj.

„Čula sem, da gre spet na potovanje? V Zarzibar ali kaj?“

„Tiho, prosim vas! O tem vpričo Jacka ne govorimo! Mislim, da se res spet odpravlja na pot, in vsak dan je tako nekako poslednjič v naši sredi.“

Gospa Hardyjeva se je nasmehnila. Njena dva sinova sta bila drugega kova.

„Časoma,“ je zamrmrala, „se vsi spame-tujejo.“

In Jacku je nocoj res bilo, kakor da prvič vidi ta mlada dekleta, kakršna so. Še nikoli prej se ni zavedel, da bi na plesu in muziki moglo biti nekaj prav tako vznemirjujočega kakor če ti pride pred oči velik afriški bivol. Na ti stisk ženske roke zagomazi po vsem telesu, kakor če primeš s koncem prsta petelin puške in veš, da se bo sprožila. Kakršenkoli je bil, preden se je bil seznanil s tanglom, zdaj je bil docela drugi človek.

Orkester je bil odigral komad; ples je zastal, toda vse se je zgrnilo okoli godbenikov in prosilo za nadaljevanje, in orkester je začel novo melodijo; radosten plosk — in že so se plesalci zavrteli. Toda Jacka Lodgea je zdajci objel nemir. Ta komad nju je bil ne tako znan; nagnil je glavo in se skušal domisliti, česa ga ta muzika spominja. Naposled mu je razodelo. Glas gosli se mu je zazdel težji, spremljava klavirja je narasla, in zdajci je začul lajno, ki je škripala isto melodijo, a ne v dvorani, nego na cesti.

„Kaj vam je?“ je vprašala Silvija Lestrova.

„Nič! Prav nič!“ Niti pogledal je ni.

„Pravkar ste bili videti tako črnogledi — zdajle spet,“ je rekla.

Toda on ni odgovoril. Iz vsega srca si je zaželel, da bi ples prestal in godba umolknila; in da se reši privida, se je po sili zagledal v najbližjo plešočo dvojico. Plavi lasje Ruth

Angleysove so potegnili nase njegovo pozornost. Ravno se ji je hotel zahvaliti, da je umela prepoditi njegovo iluzijo, tedajci pa je ugasnil lesk njenih las in potemnel, kakor bi bil oblak legel nanje; toda iz oblaka je vstal val leske-čočih se črnih las in pod njimi dve veliki temni očesi in dvoje resnih ustnic; in roka, ki je počivala Ruth Angleysovi na ramenu, je bila zdajci prečudno lepo oblikovana in je imela jamice namestu členkov. Mary Doverjeva!

„Oprostite!“ ga je takrat nekdo zmotil.

Brezobzirno se je bil zadel v plesno dvojico; jecljajoč opravičilo je plesal dalje. Silvija Lestrova ga je vsa začudena pogledala. Nu, vsekako je bil incident spet porušil njegovo vizijo, in v ta namen bi bil rad plačal tudi trikratno ceno.

Pri nekem obratu je pogledal v obraz možu, ki je plesal za njim. Bil je Billy Phipps, in njegov obraz je bil rožnat kakor dekliski, toda zdajci ga je nestalo in namestu njega je zagledal mrk obraz s prsteno kožo ko star pergamen, trdo napeto čez lične kosti, s kljubastim nesom, brutalno močno brado, porogljivo režečimi se usti in ostrim pogledom. Pavijan!

Zaprli je oči; ko jih je spet odprl, se je bila negla raztepla, a samo za kratek trenutek. Silvija Lestrova mu je nekaj rekla, toda njen drobni, tihi, visoki glasek se je izgubil za globljim, melodičnim glasom, mehkim ko žamet in nežnim, v srce segajočim — Mary Doverjeva!

Še zmerom je čul lajnarja, še zmerom je škripal na cesti, še zmerom je muzika šumela. Bilo mu je, kakor bi jo hudič vrtel. Hudič je izpreminjal Silvijin obraz v ljubke črte Mary Doverjeve. Hudič je pretvarjal sleherni moški obraz v rogajoči se Pavijanov režaj. Kaj so bile vse te deklice? Bile so ko napačne note in zveneče so malce ostro, a plehko. Ušesa so bolela od njih, v njih ni bilo te dovršene obline, tega brezmadežnega zvoka Marynega glasu!

Zdajci se je v kotu dvorane ustavil.

„Milostljiva gospodična,“ je rekel, „ali mi morete oprostiti? Ni mi dobro!“

„Ali vam smem kaj prinesti? To bo srce,“ se je prestrašilo dekletce. „Videla sem, kako vas je napadlo — kako ste se izpremenili —“

„Da, da, moje srce —“

„To je strašno! Dajte, da —“

„Ne, ne, nič hudega ne bo. Rad bi se poslovil in odpeljal domov!“

Njegova mati in gospa Hardyjeva sta vstali, ko sta ga videli odhajati. Opravičila, obžalovanje; in že so bili na ulici. Na potu domov ga je mati prijela za roko in mu ostro pogledala v oči.

„Jack,“ je rekla, „ti nisi bolan. Kaj se je zgodilo?“

„Ne, nisem bolan,“ je odgovoril. „Toda neka fiksna ideja me muči do neznosnosti.“

„Kaj neki?“

„Nekaj strašnega, da me je kar sram. Toda nocoj še ji hočem priti do konca, tej vražji fiksni ideji.“

Trindvajseto poglavje

SVARILO

Sanford je imel navado, da je čakal na svojega gospoda in ni šel prej spat, dokler ni Jack trdno zaspal; tako je tudi nocoj bedel, ko se je njegov gospod vrnil domov, in ker je bila mrzla noč, si je zažgal ogenj v kaminu. Najtežje, kar je Jacka čakalo, je bilo Sanfordu povedati svoj sklep; obstal je pred ognjem, počasi slekel rokavice in strežaja pogledal od strani.

Le-ta je med tem hodil po sobi, trudeč se, da gospoda zadovolji; postavil je na pravo mesto rokavice, popravil spalni suknjič in prinesel kozarček žganja in jabolko; dokler se mu ni Jackovo dolgo molčanje iznenada zadelo predolgo in se je naglo okrenil. Ko je pogledal v Jackove oči, so se njegove razširile.

„Taki se mi vidite, gospod, kakor da se odpravljate v družbo, in ne, kakor da ste iz nje prišli,“ je rekel in se nekam neugodno zasmejal.

„Bogme, vselej pogodite pravo, Sanford — res se odpravljam iz hiše.“

„Dobro!“ je vneto prikimal Sanford. „Ali vzameva nočni vlak, gospod?“

„Nocoj potujem sam. In vlak tja ne vozi, kamor želim.“

„V tangle!“ je dahnil Sanford.

„Res, Sanford, poiščite mi naglo ono staro obleko. V desetih minutah hočem biti na potu.“

Prestrašeni izraz v Sanfordovih očeh se je umaknil premetenemu pogledu.

„Žal mi je, gospod. Mislil sem, da je nič več ne potrebujete, in sem jo zažgal.“

„Prekletol!“

„Morda pa bi bilo jutri zjutraj še dovolj rano?“

Zakaj že pogosto je doživel, da je Jack čez noč pozabil svoje načrte. „Dotlej bi vam pa preskrbel novo opremo, gospod.“ S temi besedami je stopil proti vratom.

„Trenutek!“ je zavpil Jack za njim.

„Želite?“

„Sanford, vzemite stvari ven!“

Strežaj je opustil nadaljni odpor. Stopil je tik h gospodu.

„Gospod,“ je rekel, „ali vam smem reči dve besedi?“

„Dvajset.“

„Moje ime je Vaudrain. To veste. Pred desetimi leti je bilo to ime v tanglu dobro znano. Tudi danes še ni čisto pozabljeno, in prav tako malo sem jaz pozabil tangle. Gospod, vi ste enkrat bili tamkaj in ste s celo kožo nazaj prišli. Vedi Bog, kako je to bilo mogoče. Toda v drugo ne pojde tako gladko. Gospod, kolnem se vam, če pojdete zdaj tjakaj, bo kri tekla. Poznam tangle, in vem, kako je.“

„Ali ste gotovi?“

„Da, gospod.“

„Prinesite mi tedaj moje stvari.“ Odložil je površnik in ga vrgel na tla. Za njim sta prišla na vrsto frak in telovnik. In Sanford je brez besede šel, da izpolni zapoved. Skrbno je položil stare cape na stol, kakor bi bile večerna obleka najdražjega krojača, in nato izginil v svojo sobo.

Ko je bil Jack oblečen, je rahlo potrkal na vrata in jih za špranjo odprl.

„Jutri zjutraj, Sanford,“ je rekel, „recite prosim gospe Lodgevi —“

„Kako, gospod?“ je vprašal Sanford in se prikazal na vratih, odevaje si površnik; tudi on je bil oblečen za tangle. Njegov gospod ga je molče pogledal.

„Kot človek človeku, Sanford,“ je zdajci rekel, „bi vam rad povedal, da ste najspodobnejši dečko na svetu, tako mi Boga!“

In kakor bi ga bilo nenadoma postalo sram lastnih čuvstev, se je obrnil na peti in šel po stopnicah nizdol in skozi hišna vrata ven.

Toda ko sta bila na ulici, sta prišla v do-sego oči, ki jim je bil sij cestnih svetiljk očividno svetel kakor solnce, in še preden sta imela dve hiši za seboj, se je za njima prikazal vitek mladenič z okroglim klobukom, ki je pri hoji požvižgaval in čigar korak se je zdel čudno negotov. Preden sta se prav zavedla, sta imela osrednje mesto za seboj. Dospevši v spodnji del mesta, je Sanford položil gospodarju roko na ramo.

„Gospod,“ je rekel, „so že za nama.“

„Ni mogoče!“

„Že dolgo nama je za petami neki možak z okroglim klobukom.“ Jack se je ozrl po prazni cesti.

„Ali je opustil zasledovanje?“

„Dognal je, kam sva namenjena, in je telefoniral, da naju pričakajo.“

Jack je radovedno pogledal Sanforda, zakaj mož je trepetal od smrtne groze in vendar se je hotel narediti, kakor da mu nič ni.

„Sanford,“ je rekel Jack, „poslednjič: ali ne bi šli domov in počakali, da se vrnem?“

„Gospod,“ je odvrnil strežaj, „poslednjič: ne maram.“

Potem nista več govorila, nego sta naglih korakov stopila, dokler nista prispela na Malveriški drevored, v temno, krivo ulico, ki drži iz boljših predelov mesta naravnost v tangle. Cesta je bila popolnoma temna, in njene visoke hiše so zbujale vtis globokega črnega tol-muna, le tu in tam v nerednih presledkih, kjer so cesto križale druge ulice, so to temo pre-trgali več ali manj svetli prameni.

Na enem teh križišč sta srečala v dve gube sključeno postavo, ki je zavita v veliko ruto čepela v dolbini zidu. V njenem obrazu si raz-ločil samo oči, ki so tlele v temi; koščena, krempljasta roka se jima je iztegnila naproti. Jacku je zagomazelo po hrbtu in hotel se je umakniti tej roki, hkrati pa je spustil v njeno dlan pest srebrnih novcev. Nista pa še bila šest korakov daleč, ko sta se zdajci ustavila in se obrnila; za seboj sta bila začula komaj sli-šen žvižg.

To je tisti glas, ki ga je vsakogar strah, ta ostri, prodirljivi pisk, to najpreprostejše sva-rilno znamenje, in ko sta se okrenila, sta vi-dela, da jima je krempljasta roka beračice pomigala.

„Pst!“ je šepnila in zavila posušeni vrat na vse strani po cesti gor in dol, in ga potlej iz-tegnila z vsem naporom tako daleč nazaj, da je mogla videti Jacku v obraz. „Tiger je, je že prav,“ je tiho zamrmrala pred se. „Pst, Tiger!“

Premagal se je in se sklonil k njenemu zgr-bančenemu obrazu. „Ne idite po tej ulici! Idite drugod!“

„Saj sem vam rekel,“ je rekel Sanford. „So nama že zaprli pot.“

„Zakaj naj ne grem po tej ulici?“

„Ta ulica,“ je odgovorila, „ni dovolj varna.“

In zlovešče je pomežiknila.

„Ali mož ne sme iti, kjer ga veseli?“

„Pač. Mož lahko. Toda Tiger ne. Pst!“ Po-mignila mu je, naj stopi bliže. „Boyton in še šest drugih!“

„Psi!“ Segel je v žep in potegnil bankovec, pri čigar pogledu je od veselja zakrakala.

„Zdaj pa mi še povejte, kako to da ste me posvarili?“

Toda ona je odkimala.

„Kdo vas je poslal?“

Spet je odkimala.

„Poglejte!“

Vzel je iz žepa še večji bankovec, in čul je, kako je težko zadihala.

„Brž! Kdo vas je poslal?“

„Nihče; kvečjemu glad in mraz, Tiger.“

„In nihče drugi?“ je ostro vprašal.

Mehanično je segla po bankovcu in posre-čilo se ji je, da ga je konec dobila v kremplje.

„Pst! Tiger!“

„Poslušam, dobra žena!“

„Najboljšo prijateljico izgubim, če izve, da nisem molčala.“

„Vaša skrivnost je pri meni na varnem.“

„Kdo drugi naj bi mi bil rekel, naj pazim na vas, če ne Mary Doverjeva? Toda če izve, da sem vam samo besedico o tem črhnila, me odere pri živem telesu.“

Spustil je bankovec v njeno roko in še enega navrgel, potlej pa se je obrnil in naglo zavil na levo v drugo ulico.

Vsa stara bolelost je zdaj še bolj vroče vsta-la v Jackovi duši. Spomnil se je vseh teh mla-dih deklet na večerji pri gospe Hardyjevi, z njihovimi nedolžnimi, bistrimi očmi — kaj bi le-te neki mogle storiti, da rešijo človeku živ-ljenje, kakor je pravkar storila Mary? In če bi

ena izmed njih imela moč, katera bi tako skrivala storila to dobro delo, ne računajoč na najmanjšo nagrado? Srce mu je udarilo ko kladivo, če je pomislil nanjo.

In ko so pete njegovih čevljev udarjale po tlaku, so mu vdarjale trdno prepričanje v zavest: karkoli se je zgodilo z njenim telesom, njena duša je čista! Njena duša je čista!

Potlej pa mu je pogled spet naskočila Pavijanova slika in ga oslepila. Naj je grešila s kakim moškim, toda kako je mogla grešiti s tem peklenščkom v človeški podobi! Z vso silo je poskušal izruvati misel nanjo iz svoje zavesti in tanglu okreniti hrbet, toda nalik magnetu ga je neka notranja sila gnala naprej. Ob vsakem koraku se mu je zdelo bolj nemogoče obrniti se in se vrniti. In pri slehernem koraku si je dejal: „Naj je že storila karkoli, zdaj je čista in ljubi te, kakor te ne bi mogla nobena ženska!“ Toda naj si je še tako vneto govoril, se je vendar upiral globok instinkt v njem, ki jo je obdolževal.

In zdaj je spet stal pred črno hišo, pred 'Ukročenim merjascem' in se tiho splazil v svojo staro sobo.

Najstrašnejši trenutek mojega življenja*

7

Šest let mi je bilo takrat. Otožna, mračna, polna strupenega diha je bila tista pomlad. Vse pusto, prazno. Tiho je bilo zunaj, tiho tudi doma, kjer je ležala bolna moja mati. Moja mati — šestim otrokom je dala življenje — — —

Očka je bil v vojni — — — boj — — — beg skozi Albanijo — — — bolezen, strašna — — — mati sama z otroci doma v bedi — — — oh, mati, mučeniška moja mati!

Oči neskončno milino izžarevajoče, oči dobre, globoke kakor morje so se zaprle — — — Da, oči moje matere — — — mati, mati — — — Naše sreče ni več, o mati — — —

Dolga vrsta ljudi, vsi dobri, sočutni — kako ne bi bili — saj je umrla moja mati — — — in mi mali, v nemi boli zapuščeni — — — Kaj bo z nami? In ta grob teman — oh, groza — za mojo mater — — — Motne, temne so moje oči — — — Hreščeče se zapirajo vrata — — — mati — — — mati — — — zakaj vse to? — — —

Strašno pusto, mrtvo je brez tebe — — — mati — — — Strto je moje življenje — — — daj pridi, mati! — — — Horvatova.

8

Dragi gospod!

Večkrat bi bila že rada Vam pisala ali nisem se upala ateka prosit za 1 d 50 p., ker bi rada tekmovala, gotovo sem jaz najmlajša tekmovalka med vsemi!?

Bilo je lani po leti zelo lep in vroč dan je bil igrala sem se z dvema sestricama in enim bratcem na veliki terasi! ker nam je bilo zelo vroče smo prosili mamico da nam nanosi v žehjenk vode ker bi se radi kopali ona je vode nanosila in smo jo na solncu segreli kmalu je bila topla in mi štirje poskačemo z veseljem kot žabe v vodo. Bilo je prav veselo dostikrat je prišla mama pogledat če je vse v redu. Meni ki sem najstarejša je mama ukazala naj dobro pazim na manjše tri stara sem bila takrat 8 let in sedaj bom pa 22 maja 9 let ali moja 4 leta stara sestra se je vode kmalu naveličala in šla iz vode jaz pa sem pozabila da je tud ona meni poverjena v varstvo. Nekaj časa je hodila po terasi potem je pa splezala na visoko železno ograjo ko je bila na višku je tam obstala in od veselja kričala da že zna tako visoko plezat, mi smo se ji pa smejali in se z njo vred veselili, naenkrat pa o groza Kristinka izgubi ravnotežje in zagrmí dol čez ograjo na sosedovo dvorišče!

Še danes me je strah tega groznega trenutka. Končno sem se zavedla kaj se je zgodilo grozen strah pred stariši me je prevzel tako da skočim naglo iz vode in stečem neopažena na podstrežje. Čez čas zaslišim glasno govorenje in tekanje sem in tja in še nekaj trenutkov pa za slišim obupno vpitje in jokanje mamino tistikrat sem imela grozne slutnje najraje bi bila umrla. Kaj se je doli godilo nisem vedela ali slutila sem oh kako sem trepetala v samih kopalnih hlačicah v zaprašenem tesnem kotu zobje so mi šklepetali in cela sem se tresla. Potem sem slišala še ateka ki ga sicer v takem času ni bilo doma. Tako sem čepela vsa v groznem strahu do večera seveda so me že pa tudi iskali postajalo me je strah in lačna sem bila po dolgem času sem se končno odločila da grem doli v gotovosti sem bila da je sestra mrtva! Že sem bila v predsobi naprej se nisem upala potem so me opazili in me peljali v sobo kjer je sedela mama pri postelji Kristinke. Ko bi me ata in teta ne branili bi me mama grozno pretepla ona namreč čez meje bije kadar je jezna ker je tudi živčno bolana. Sedaj sem šele izvedela da sestra ni umrla pač pa se je močno pobila bila je cela obvezana samo očke in nosek je imela prost.

Drugi dan so prišli gg policisti mislila sem da so prišli po mene ali oni so zmerili višino in ugotovili da je uboga moja sestra 6 in pol metra globoko padla mama pravi še danes da jo je sv. angel varuh varoval. Dr. je bil vsak dan v hiši. Sestra je polagoma ozdravela in padeč je na mojo veselje ostal brez posledic ali tega strašnega trenutka jaz nigdar ne bom pozabila!

Margareta K., učenka III. r. lj. šole v Ptuj.

To otroško pismo bi pokvarili, če bi ga popravljali; zato ga natisnemo tako, kakor smo ga dobili.

Ali je bolezen ...

Ali je tuberkuloza podedljiva ?

Napisal Dr. L. Dünner.

Do srede prošlega stoletja je bila sušica bolezen, ki ji zdravniki niso vedeli zdravila. Videli so, da ta bolezen posebno pogosto nastopa v nekaterih rodbinah, in tako je nastala sodba, da je tuberkuloza podedljiva. Iz tistih časov se je še do danes obrnilo v krogih preprostega ljudstva, pa tudi med razumniki prepričanje o podedljivosti sušice. Ta naziranje je — vsaj v tej obliki — krivo.

Zrak, mir in hrana

Bistveno sta ta nazor izpomenili dve ugotovitvi. Brehmer je dokazal, da je tuberkulozo moči ozdraviti z zrakom, mirom in primerno hrano. Danes je zdravljenje in možnost ozdravljenja sušice v sanatoriju nekaj, kar je samo po sebi razumljivo. Drugo dejstvo, ki je učinkovalo kakor revolucija v vprašanju tako zvane podedljivosti tuberkuloze, je bilo odkritje povzročitelja tuberkuloze po Robertu Kochu. Pred njim niso vedeli, od česa sušica izvira. Mislili so, da se podeduje. Koch pa je z absolutno gotovostjo pokazal, da se sušica v telesu nikoli ne more razviti, če ni njen povzročitelj, nanureč bacil, prišel v telo. Ni tuberkuloze brez bacila, z drugimi besedami: če je človek obolel za sušico, so morali priti v njegovo telo tuberkli, t. j. bacili tuberkuloze, moral se je s temi bacili okužiti.

Natančne preiskave, ki so trajale leta in desetletja, so potem dalje pokazale, da bacil tuberkuloze ne preide direktno od očeta ali matere na otroka s podedovanjem. Naj bo oče ali mati tuberkulozna, otrok se rodi zdrav.

Nagnjenje za bolezen

A kako si potem razlagamo, da se v nekaterih rodbinah vedno in vedno pojavlja tuberkuloza? Tu igra tako zvana dispozicija ali nagnjenje za bolezen glavno vlogo. Vsi vemo, da so nekateri ljudje posebno nagnjeni k tej ali oni bolezni. Tako poznamo ljudi, ki so slabi na črevesu in kaj radi obole na črevesnem katarju, drugi spet se radi prehlade itd. Ta lastnost nagnjenja k tej ali oni bolezni je doma v nekaterih rodbinah; pravimo: ta in ta je nagnjen k tej ali oni bolezni. Tako nagnjenje — in samo to — pa se v resnici lahko prenese z roditeljev na potomce. A nagnjenje samo še ni bolezen. Da ostanemo pri primeru črevesnega katarja: nagnjenje (dispozicija) samo še ne napravi katarja, mora priti še kak priložnostni vzrok, na primer uživanje nekih živil. Kak drugi človek, čigar črevo k tem boleznim ne inklinira, ostane pri uživanju istih živil zdrav. Slična je stvar tudi pri sušici. Nagnjenje za sušico se res dá podedovati. Toda nikoli ne bo človek, naj je še tako zelo disponiran, obolel za tuberkulozo, če niso v njegovo telo prišli tu-

berklovi bacili. In zdaj tudi razumemo, da ljudje, ki imajo dispozicijo, radi obole za tuberkulozo, če imajo priložnost, da pridejo v dotik s tuberklovimi bacili. Nevarnost okuženja s temi bacili je seveda posebno velika tedaj, če dotičnik stalno živi skupaj s človekom, ki kašlja in v čigar izmečku so tuberklovi bacili. Na drugi strani pa ne smemo iz navedenega sklepati, da obolei za sušico samo oni, ki ima podedovano nagnjenje za njo. Poznamo mnogo velikih krepkih ljudi iz čisto zdravih rodbin, ki so tuberkulozni, z druge strani pa ostanejo potomci iz rodbin, kjer je mnogo sušičnih, popolnoma zdravi.

Kako se varujemo sušice

S tem, da smo povedali, kako tuberkuloza nastane smo hkrati pokazali pot, kako se je lahko ognemo. Boj mora v prvi vrsti veljati širjenju tuberklovih bacilov, v drugi vrsti pa mora človek dobiti tako telo, da mu bacili ne morejo do živega. Če se okužiš z bacili, se začne pravcat boj med teboj in bacili. Kdor je močnejši, zmaga. Če pridejo bacili v oslabele telo, se laže vsidrajo kakor pa če nasokočijo telo, ki je krepko in se lahko brani. To velja za vse ljudi, zlasti pa še za one, ki so nagnjene za tuberkulozo podedovali. Podedovano nagnjenje danes ni za nas nič več strašilo, ker iz izkustva vemo, da je dispozicijo moči popraviti, tako da lahko dotičnik boj z bacili uspešno preživi. Vsa moderna higijenična stremjenja za mladino in odrasle, kakor jih kažejo šola, sanatoriji za tuberkulozne i. dr., služijo okrepitevi posameznikov. Oskrba pa velja seveda najbolj ljudem iz tako zvanih s tuberkulozo obremenjenih rodbin. Tako na primer je treba otroke tuberkuloznih roditeljev kolikor mogoče dostikrat poslati na oddih. Vsak posameznik pa se mora pri tem zavedati, da lahko tudi sam mnogo prispeva k uvrstitvi svojega telesa z umnim načinom življenja, snažnostjo itd.

Če glede na dispozicijo spada k postanku tuberkuloze tudi tuberklov bacil. Pred njim se moramo po možnosti varovati. Seveda se nam ni mogoče tega bacila popolnoma obvarovati, ker je povsod, v zraku, v cestnem prahu itd. Samo po sebi je razumljivo, da ga je posebno dosti v okolici človeka, ki je bolan na pljučih, ker tak človek pri kašljanju, in kar je še važnejše, pri pljuvanju vse povsod stresa te bacile. Na pljučih bolni človek, ki živi v majhnem stanovanju skupaj s svojci, le-te neprestano izpostavlja nevarnosti okužitve, ki je seveda tem večja, čim bolj labkomiselno in neprevidno pljuva: če na primer kašlja otroku v obraz, ali pa, kar je še hujske, pljuva na tla in se otrok na tleh igra in dobi izpljunek, tudi če se je že posušil, na roke in prste in potem morda celo vtakne prste v usta.

Konec prihodnjč

Priporočamo modni salon
Alojzij ombar
 za gospode in dame
 Ljubljana, VII., Celovška c. 53

Za slabo voljo kuhinja in dom

Potepuh, ki je dobil zaradi tatvine ure dve leti: „Kako dobro je urar vedel. Zajamčeno dve leti je bilo napisano na lističu, ki je bil pri uri.“

„Zakaj ste ukrali zapestnico iz draguljarjeve izložbe?“ — „Vidite, gospod sodnik, zraven je bil listek in na njem je bilo napisano: Ne zamudite lepe priložnosti, pa se nisem mogel premagati.“

„Osemdeset dinarjev petdeset par moram plačati, ker sem svojo ženo pretepel pred pričami.“ — „Ne razumem, zakaj ravno petdeset par?“ — „To bo najbrž veselilni davek.“

Učitelj: „Slavko, ali bi mi znal poiskati Varšavo na zemljevidu?“ — Učenec: „Varšava — Varšava... Ne vem, gospod učitelj, toda v radiju vam poiščem vsako postajo.“

„Tako, zdaj bi si pa ogledali municijsko tovarno. Toda prosim, bodite oprezni. Lani je tu ubilo dvanajst ljudi.“ — „Nu, to se nam ne more pripetiti.“ — „Zakaj ne?“ — „Ker smo samo trije.“

Kritika Antona B., ki se ga je vse balo, je igravec Z. poklical na telefon: „Halo, moram vam sporočiti, da je Basserman obolel in da drevi jaz prevzamem njegovo vlogo.“

„Hvala za svarilo,“ odvrne B. in obesi slušalko.

Profesor (po izpitu): „Veste, zakaj niste izkušnje prestali?“ — Študent: „Ne morem si misliti...“ — Profesor: „Vidite, prav zato!“

„Gospod plačilni, zakaj je porcija danes tako majhna, včeraj je bila najmanj dvakrat tolikšna?“ — „Kje pa ste včeraj sedeli?“ — „Tamle pri oknu.“ — „Potem je stvar v redu; gostje, ki sede pri oknih na promenado, dobe večje porcije — zaradi reklame.“

„Ali ste svojo ženo pustili v letovišču?“ — „Da, še zmerom se prepira z odmevom za zadnjo besedo.“

Vsa obupana pride mlada žena v sobo k svojemu možu. „Pomagaj mi, Evgen, sinček noče in noče zaspati. Že polno uro mu neprestano pojem, pa se samo dere. Kaj za Boga naj storim?“ „I' restani peti!“

Špinača

Kdor hoče biti zdrav in odporen, mora jesti špinačo, ki jo pač vsakdo dobro pozna. Toda kako nemoderno jo malone povsod še pripravljajo! Skuhajo jo v preobilju vode, nato pa jo postavijo še v mrzlo vodo, da po možnosti vse izgubi, kar je v njej dobrega in zdravega. In to nemočno in brezsočno sočivje, ki dobi vso redilnost samo od obilne zabele, imenujejo potem špinačo!

Pokazati vam hočemo, kako se špinača pravilno pripravi, to je tako, da popolnoma izrabimo njeno redilnost in zdravilnost. Vegetarijanci jo sesekljaajo sirovo in jo potem samo nekaj minut duše z dodatkom nekaj sirovega masla. Dobra pa je tudi, če jo pripravimo na drugi način. Najprej jo dobro operemo in jo kuhamo v prav malo vode nekaj minut, nato jo fino sesekljamo (z obilo zelenega kopra), zmešamo z moko, sladko smetano in vodo, ki smo jo odlili s krompirja, in solimo po okusu.

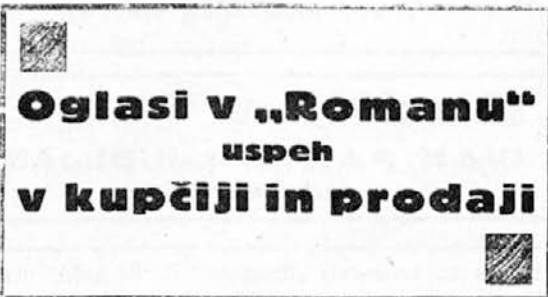
Kako pripraviš švicarski sir

Dobro skuto premešaš s soljo in postaviš v porcelanasto ali kameninasto posodo, dokler se ne sesiri, kar traja nekaj dni. Ko postane že lepljiva, segreješ v ponvi nekaj sirovega masla, vliješ v ponev sirovo skuto in mešaš vse skupaj na ognju, dokler ne dobi g'atke površine. Potem zliješ v kalup, ki si ga prej izplaknila v mrzli vodi, in pušiš, da se strdi. Tako dobljen sir je izboren, se dolgo drži in kar je glavno — ni drag.

Nasveti za zdravo kubo

Hišna gospodinja pazi na zdravje vse rodbine in si je v svesti, kako važna je prava hrana za razvoj in ohranitev moči. Ne bo škodilo, če na tem mestu priključimo v spomin nekaj dobrih nasvetov za material in pripravo hrane.

Če naj bodo jedi dobre in zdrave, je važno, da rabiš vedno samo dober material. S tem porabiš dosti manj, kakor če bi vzela slabšo kakovost, ker dobre snovi mnogo prej nasitijo in občutek nasičenosti tudi delj ostane. Tri južine iz dobrega materiala zadoščajo na dan in okrepe človeka bolj kakor pet ali šest iz manj vrednega materiala. Zlasti pri zabeli se varuj manj vrednih margarin, ki nimajo nikake redilnosti.

Vse jedi moraš dovolj mehko prekuhati, da olajšaš želodcu delo. Dodaj vselej za nožev konico jedilne sode — soda bicarbonica — vsakemu sočivju, tudi govedini, da, celo pečenki, če se ti zdi žilava in trda. Soda napravi jedi prebavljivejše, vrhu tega prihraniš pri tem tudi čas (torej tudi gorivo), sočivje ohrani svežo barvo in dodatka niti ne čutiš.

S soljo prava kuharica skopari. Naknadno še zmerom lahko soliš, preslane jedi so pa neužitne. Sploh je vsak „preveč“ vselej škodljiv, tudi pri sladkorju, dišavah in začimbah in masti.

Črešnjev močnik.

Potrebščine: 6 dkg surovega masla ali masti, 6 dkg sladkorja, 2 jajci, 20 dkg moke, 1 osoljek, ½ zavojčka Dr. Oetker-jevega pecilnega praška, ½ kg črešenj.

Priprava: Surovo maslo ali mast se pomeša, da postane rahla; nato se dodajo sladkor in rumenjaka ter se to meša ¼ ure. Končno se izmenoma primešavata s pecilnim praškom zmešana moka in beljak obeh jajc ter sol. Masa se presiplje v namaščen tortni model ali v kaserolo, se obloži s črešnjami in peče počasi v pečici.

„PLANINKA“

zdravilni čaj

iz najboljših zdravilnih zelišč, čisti in prenavlja kri in učinkuje izborno pri slabi prebavi želodeca, zaprtju telesa, napenjanju, nerednem delovanju črev, hemoroidih (zlati žili), poapnenju žil, izpuščajih in žolčnem kamnu. Preprečuje kislino in zbuja tek. Pravi „Planinka“ čaj je zaprt in plombiran in ima napis:

Lekarna Mr. Ph. L. Bahovec, Ljubljana

6 ter stane zavojček 20 Din

<p style="font-weight: bold;">Agfa Kodak Zeiss-Ikon Voigtländer</p>	}	<p style="font-weight: bold;">Foto k i n o aparati</p>
<p style="font-weight: bold;">Stalno v zalogi foto-materijal</p>		
<p style="font-size: 2em; font-weight: bold;">Janko Pogačnik</p>		
<p>Ljubljana Tavčarjeva ulica šte. 4.</p>		

23

Budilke

po Din 60— s tri-
letnim jamstvom

IVAN PAKIŽ, LJUBLJANA

11 Pred Škofijo 15.

Blagovna znamka

„Svetla glava“

se je obnesla. — Med tisoči znamk, ki se priglašajo vsako leto, pač pa ni nobena postala znana kakor ta. Radi pozornosti, ki jo vzbuja slika, in radi globokega svojega pomena je postal znak nepozaben.

„Znamka Oetker“ jamči za najboljšo kvaliteto po najnižjih cenah in radi tega načela so

Dr. Oetker-jev pecilni prašek
Dr. Oetker-jev vanilinov prašek
Dr. Oetker-jev prašek za pudinge itd.

tako močno razširjeni.

Letno se proda mnogo milijonov zavojčkov, ki pomagajo „prosvitljenim“ gospodinjam postaviti v kratkem času na mizo tečne jedi. Marsikatera ura se je prihranila, mnoge nevolje radi slabega kipeja močnikov je izostalo.

Otroci se veselijo, če speče mati Oetkerjev šartelj, in v otroški sobi ni ničesar boljšega, nego je Oetker-jev puding s svežim ali vkuhanim sadjem ali s sadnim sokom.

Pri nakupu pozor na to, da se dobe prístni Dr. Oetker-jevi fabrikati, ker se često ponujajo manj vredni posnetki.

Dr. Oetker-jev vanilinov sladkor je najboljša začimba

za mlečne in močnate jedi,
pudinge in spenjeno smetano,
kakao in čaj,
šartlje, torte in pecivo,
jajčni konjak.

Zavojček odgovarja dvema ali trem strokom dobre vanilije.

Ako se pomeša ½ zavojčka Dr. Oetker-jevega izbranega vanilinoega sladkorja z 1 kg finega sladkorja in se dasta 1 do 2 jajčni žlici te mešanice v skodelico čaja, tedaj se dobi aromatična, okusna pijača.

Dr. Oetker-jevi recepti za kuhinjo in hišo

prihajajo izbiro izvrstnih predpisov za pripravo enostavnih, boljih, finih in najfinejših močnatih jedi, šartljev, peciva, tort itd.

Za vsako obitelj so največje važnosti, ker najdejo po njih sestavljena jedila radi svoje enostavne priprave, svojega odličnega okusa in svoje lahke prebavljivosti povsod in vedno pohvalo gospodinji — tudi onih, ki stavijo večje zahteve — in ker je, kakor je pokazala izkušnja, vsako ponesrečenje tudi pri začetnicah izključeno.

Oetker-jevo knjigo dobite zastoj pri Vašem trgovcu; ako ne, pišite naravnost na tovarno

DR. OETKER, MARIBOR.